Оказа се, че за жена ми кариерата й в службата вече втора година е над всичко. Женени сме от 7 години. Вярно, изкарва много пари, основно тя издържа семейството ни, още повече че аз от два месеца съм без работа, но по дяволите, на мен ми трябва и жена вкъщи. Харесва ми вечер да си пийнем по едно-две питиета с нея, да послушаме музика и да се любим. Тя обаче няма време, връща се към 20 ч. И е все изморена. Прави някакви аламинути за вечеря и ляга. Любим се максимум веднъж на седмица. Разберете ме, че това хич не ми е достатъчно. Млад мъж съм, все пак, на 37. Ако сега не се любим, кога?
Христофор

Здравейте Христофоре,
Мисля си, мисля си, и пак си мисля. Защо? Ама защото напоследък все по-често се случват нещата, които както е модерно да се казва – си приличат „като две капки вода"! Сиреч, господине, Вашият случай за съжаление вече се среща при много още други семейни двойки като вас. Защо така?

И така, имало едно време една прекрасна девойка. И не само прекрасна, ами и много мъдра. И тази нейна красота и особено нейната мъдрост и най-вече умение, са я спасили от меча на палача. Може би вече сетихте за какво иде реч - за онази принцеса Шехерезада, дето разказвала приказки за хиляда и една нощ. Кръвожадният султан се смилил над нея и й подарил живота.
Ще кажат някои – ама това са приказки. Да, приказки са, ама за това са приказки,

защото се сбъдват един ден, рано или късно.
И както казваше един готин човек, който вече не е сред нас: „Минаха години"! Да, минаха години и то много и палачинката се обърна. Настана време днешните праправнучки на тази Шехерезада, те днес да са силният пол. Навсякъде, и най- вече в социалното ни битово положение. Днес. И защо това?

„Елементарно, Уотсън" – би казал знаменитият детектив Шерлок Холмс! Да, елементарно е, но не чак толкова. Ще кажа причините за това „елементарно" една по една. Най-напред, онова въжделение на женския пол, което носеше в душата си, и то поколение след поколение, след загубата и изчезването на матриархата, с една едничка надежда, че този матриархат, в който жената имаше господстващо положение в обществото ни пак ще се върне. И ето сега второто – движението на суфражетките. Движение, възникнало през 19 век. Основното – жените да имат човешки права, и не само на глас за избори, но и право на професия и работа извън семейството си. Както и на равно заплащане. Дотук добре. И като се заговори за еманципация на жената, тогава стой, та гледай. През 20 век, благодарение на бурните социални проблеми – то сега в 21 век, човечеството в „белите" страни, към което наскоро се присъедини и нашата Татковина е в следната ситуация. Жената има всички права, както тези на мъжа. Има ги и даже и по-добре от него се справя в професионалните си задължения, в своята работа. Справя се, защото е по-старателна и умее да си изпипва нещата. И то своевременно. Дотук – всичко щеше да е много добре, ала изведнъж се получи една голяма празнота. Къде? Ами пак в обществото на тези държави. По-точно, в семейните двойки. Било то с брак или живеещи на семейни начала. Там съвременната жена я няма. Точно така – няма я. Няма я, като майка, като съпруга, като любовница на съпруга си. Сиреч някогашната въртокъщница, благодарение на ужким съвременната ни цивилизация – изчезна. За огромно съжаление! Ще кажат някои „Ама това е прогресът". Добре, не съм против тази еманципация, но съм против това, че днес еманципираната жената забрави, че има семейство, и съпруг до нея и най-вече – о ужас, забрави да ражда живота. И какво? Да, се напрегнат учените и да направят мъжете да раждат и да кърмят и отглеждат децата. Това ли? Това ли да е последицата от съвременната ни цивилизация?

И какви са последиците от тази криворазбрана цивилизация? Както се изразяват господата и госпожите журналисти – мулти-комплексни. Но най-вече – алиенация. Ще рече – отчуждение. И то човешко отчуждение. И най-жестокото отчуждение е в семейната двойка. Вече там жената, така социално заангажирана забрави женската си природа в себе си и престана да бъде една естествена любовница на съпруга си. Защото няма време. И още – защото вече харесва повече колегата там на работното си място. И какво ли още не.... Но най-вече причината е в семейството, а после в обществото ни. Защото майките там какво искат от дъщерите си. Какво? Учене и кариера. Професионална кариера. А къде останаха любовта, семейството и децата, които би следвало да роди дъщерята й. На това се гледа като на отживелица. И онзи

много изтъркан от прекалена употреба израз: „поживей си, майка, докато си млада"! От него косата ми настръхва. И сега, какво? Ами огледайте се само - около нас е пълно е с еманципирани жени на средна възраст. Коя с престижна професия, коя с не чак толкова. И с по два-три брака, че и повече. Но в момента са без мъж до себе си. А, и още нещо – с по няколко деца от различните си връзки. Не, не съм против еманципацията на жената днес. Но питам всички, които четете сега, днес, тези мои редове-така ли трябваше да изпуснем духа от бутилката, както се разказва в една приказка на безсмъртната Шехерезада? Защото можеше и по-иначе...

И как? Ами да бъдем равнопоставени в социалния си живот, но при едно условие. Да не забравяме, че сме мъже и жени. Никога! Иначе животът ни ще се изгуби. Няма ли обич, няма ли любене – няма щастие. И няма да има най-важното и най-скъпото – децата ни. И за какво тогава ни са престижните ни професии... За какво ?! Защото човешкият ни живот е само миг от вечността. И накрая идва най-лошото – самотата! Преди смъртта!

Та това е в общи линии проблема ни в обществото ни сега. А сега конкретно за Вас, господине. Първо – липсва Ви самочувствие. Най-напред за работата. Защо не намерите работа, която е твърде възможна. Това ще го направите, ако вземете работа, която на пръв поглед не се връзва с образованието и предишната Ви професия. Няма лош труд, защото всеки труд е благороден.

Още, това го запомнете! Нашите прадеди са казвали – не „омъжи се за мен" и не „ожени се за мен". А искаш ли ти заедно да си направим нашия дом. Всъщност това е една метафора - нашият дом. Тук е важно думата – заедно. Но заедно като партньори в леглото и като партньори и в живота ни! Затова сме заедно – за да сме партньори. И сега вече, най-важното за Вас. Какво ще ви струва да вземете веднъж седмично прахосмукачката в ръце. Да пуснете пералнята и след това да прострете прането. И най-вече да напазарувате и след това да приготвите вечерята. Според мен - нищо. Защото ще го правите от обич към нея. Повтарям – от обич към нея.

И още нещо много важно - малко интимна обстановка, която само от Вас самия може да се създаде. На това в „белите" страни много държат. Затворете очи и си представете следното. Тя се връща - разбира се изморена. Но масата е сложена. И не само това. На маста има саксия със свежи цветя. Цветята, които тя най-много обича. И, о фантастично! Толкова е фантастично, че направо е невъзможно! Горят със сладък аромат свещи. Светлината е приглушена, а във въздуха ухае на любов. Носи се една тиха мелодия на една песен, която някога много сте обичали. И двамата.... Но Вие не предприемате нищо. Само я целувате за добре дошла вкъщи...

Ха на бас, че точно след това нея няма да я боли глава и не ще да е чак толкова изморена. Защото, какво най-вече иска една жена? „Елементарно, Уотсън" – пак израза на великият детектив Шерлок Холмс.

Отговорът на тази хилядолетна човешка загадка е:" важното е да си желана! „И точно затова аз определям жената, като птицата-Феникс. Желаната жена винаги ще намери време и сили за ласки към мъжа, който я желае. Винаги!

И за илюстрация на това мое днешно заключение за съвременните ни жени до нас, ще се възползвам от великолепния талант на едни поет от град Добрич. Това е господин Стефан Главчев. Неговият литературен псевдоним е Ясен Ведрин. Малко известен у нас, за огромно съжаление. Ала чуйте неговото:

ЕЗЕРНА БЪДИ МИ!
Езерна бъди ми! До почуда!
Както даже в сън не си била.
Като снежно бяла пеперуда,
свила в трепет своите крила.

Мислите ти тихо ще преплува
моят зов, от синьото пленен.
Дивна нимфа с дъх ще нарисува.
В стих ще те извае, упоен.

С четка от лъчи ще те прелита
водно конче с порив онемял.
Да ми бъдеш нежност и възхита -
капки сън над езерен кристал.

Истинска бъди ми! Сътворена!
В заника - лазурна като свод!
Сбъдната в душата ми вселена,
светла радост в Чудото-Живот!

Ето, това е! Винаги да гледаме на жената до себе си по този начин. Би следвало да сторваме това всеки Божи ден. И нежната отплата на езерната жена до нас, няма да закъснее!

И накрая песента, изпълнена от Ивайло Гюров, музика на Тончо Русев по едно от най-красивите български стихотворение на Христо Фотев – „Господи, колко си хубава!"

{youtube}N_rQVS5Amfg{/youtube}

д-р Илия Врабчев - сексолог, психотерапевт